

צב המים וזאבים

אגדת אינדיאנים צ'רוקי

צב המים והאופוסום התיידדו. יום אחד מצאו עץ אפרסמון עם פרי בשל על ענפיו. האופוסום עלה על הענף, קטף את הפרי וזרק לצב וזה גלגל אותם לערמה אחת.

עבר שם זאב שגם הוא אהב אפרסמונים. הוא הסתתר אחרי עץ והביט על הפירות הכתומים והגדולים. הוא ליקק את שפתיו וחשב איזה מזל יש לו שהאופוסום כבר הוריד אותם מהעץ. הוא ניגש לערמת הפרי ובכפיו הקדמיות גלגל שני אפרסמונים אליו.

הצב נבהל. הוא הכניס את ראשו ואת רגליו לתוך השריון שלו ושכב כמו אבן.

"לך מכאן" קרא האופוסום "זה הפרי שלנו. תמצא לך עץ אחר." אבל הזאב התעלם ממנו

והתחיל לאכול את הפרי. אופוסום קפץ בכעס על הענף וצעק "הי זאב, אין זו חוכמה לקחת פרי שמונח כבר על הארץ. אתה עייף מדי כדי לקפוץ ולתפוס פרי טרי?" והוא זרק כמה אפרסמונים והזאב קפץ ותפס אותם בשיניו. אבל אז האופוסום שבר חתיכת ענף וזרק אותה ביחד עם הפרי. הזאב, שבלי לשים לב תפס את הכל שנזרק אליו, חטף גם את הענף, בלע אותו, נחנק ומת.

צב המים ניגש לבדוק האם הזאב מת באמת. "אקח את אוזניו ואשתמש בהן כמו בכפות" אמר, ובציפורניו החדות חתך את אוזני הזאב. אז לקח כמה אפרסמונים ונפרד מהאופוסום שהמשיך לאכול פרי על העץ.

הצב ניכנס לכפר האינדיאנים. הוא עבר בין האוהלים וטבל את אוזני הזאב בסירי דייסה שנשי הכפר שמרו בחוץ. "טעים" היה אומר "אני אוהב דייסה לפחות כמו שאני אוהב

אפרסמונים."

אבל פשטה שמועה שהצב הרג את הזאב ומשתמש באוזניו כמו בכפות. התאספו זאבים אחדים ובלילה תפסו אותו. "לא, לא הרגתי את הזאב" קרא הצב. "כולם אומרים שהרגת, ויש לך גם האוזניים שלו" אמרו הזאבים.

הם התייעצו ביניהם מה לעשות עם הצב. תחילה החליטו לבשל אותו בכד חימר. הצב צחק "רגליים שלי חזקות מחימר" אמר "אשבור בהם כל כד שתכניסו אותי אליו."

אזי הזאבים החליטו לשרוף אותו במדורה. שוב צחק הצב "השריין שלי מגן עלי בפני אש. אתגלגל ואכבה את המדורה.

הזאבים חשבו שוב. "ניקח אתך לנהר ונזרוק אותך במקום העמוק ביותר, כדי שתטבע" אמרו.

הצב התחיל לרעוד כולו "לא! אל תעשו זאת.

המים עמוקים והשריין שלי כבד כל כך. אני אשקע שם ואטבע."

הזאבים צחקו. הם גררו אותו לנהר וזרקו אותו רחוק כמה שרק יכלו. לזה בדיוק חיכה צב המים. הוא נפל למים וצלל ישר לביתו בתוך האצות שעל קרקעית הנהר. אלא שהמים היו עכורים והוא לא ראה בדיוק את דרכו. הוא פגע בסלע חד והשריין שלו התרסק לחתיכות. אבל הוא נשכב בין האצות ושר את שיר הקסמים "אחבר הכל שוב! אחבר הכל שוב!" המים שטפו אותו וחתיכות השריין התחברו יחד. רק שפני השריין לא היו כבר חלקים כמו קודם. צלקות נוצרו בקצוות של החתיכות ונוצרה דוגמה יפה, שהוא נושא על גבו עד היום.